

477. Γρίφος.

ε
ε
ε
ε
ε
ε
ε
ε

+ φορές

Εστάλη υπό του Ζήτω ή Ελλάς

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλου 43

407. Αριστοκράτης (Άρης, τό, κοά, τίς.)

—408. Ωδν-δν.—409. Τάκωδς (α) κωδός.

411 Σάν τό λες και

410. ΚΥΣ δέν τό κίτης, τήν ό

ΣΥΣ πόλησί σου χάνεις.

ΛΑΡΟΣ (Λαυδάνομνόςχίζον

ΜΑΡΟΚΟΝ τες από τό τέλος, εξ

ΑΒΕΣΣΑΛΩΜ εκάστης σειράς, έν

γράμμα δεξιάθεν και έν

Ονειροπόλε της Δόξης, αν δεν άπρητη
σαμεν εις την πρόκλησιν σου, μάθε
ότι τό εκάμαμεν όχι επειδή δέν είχαμεν
τί ν' άπαντήσωμεν, άλλ' επειδή ήναγκάσθημεν
νά σεβασθώμεν τήν τελευταίαν δήλωσιν τής
«Διαπλάσεως» ή όποία άπαγορεύει τās μεταξυ
των συνδρομητών τής άντεγκλήσεως. Ταύτα
πρός άποφυγήν πάσης παρεξηγήσεως και διά
τελευταίαν φοράν.

Εύχη της Μάννας, Εικοστή Πέμπτη
Μαρτίου, Αλεξανδρονή Καρμανούλα, Έλ-
πιδοφόρος Σημιαία, Ίδιανικότης, Μαρα-
μένη Γαζία, Αίγυπτία Βασιλόπαις. (Η, 751)

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Μαθούσα τήν άσθενειαν υμών, 25η Μαρ-
τίου, άκρως ελυπήθην και σπύδω νά
εύχηθώ υμίν ταχέαν άνάρωσιν.
Μενεξεδέμιο Μπουκετάκι. (Η, 754)

Φιλτάτω Αστέρι Ειρήνης πέμπω έγχαρ-
δίους εύχας διά τήν εορτήν του. —
Ανθος Αιγύπτου. (Η, 755)

ΦΙΛΟΤΙΜΟΕΝΩΤΙΚΟΣ
ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ
ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΑΥΟ
ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
ΕΞΗΝΤΗΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΘΕΣΗ Η ΘΑΝΑΤΟΣ
ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ
ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ
ΠΡΟΦΑΣ ΤΗΣ ΔΕΛΤΙΑΣ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ
ΔΙΑΠΛΑΣΙΤΙΣ ΙΔΕΑ

Σας παρακαλώ πολύ, Είμαι Ζακωνδία, νά
μού φανερώσετε τό όνοματεπώνυμόν
σας, ή τουλάχιστον τά άρχικά σας. Σας υπό-
σχόμαι ότι θά μείνη μυστικόν.
Ελληνική Θεός. (Η, 749)

Ο Σύλλογος «Ελληνική Νεότης» έν-
θουσιωδώς χειρετίξων υποψηφιότητα
προέδρου αυτού, ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑΣ ΕΛ-
ΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ, ύπόσχεται αύτῃ ως και
άπαντι τῷ Αίγυπτιακῷ συνδυασμῷ έγχαρ-
διωτάτην και εικικρινή ύποστήριξιν. (Η, 757)

Τίς ό' άρνηθή τήν λευκήν του ψήφον στό
ύπεροχον ψευδώνυμον ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ
ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ; — Τραγιάνα Φιλο-
πάτριδος. (Η, 758)

ΔΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ

Εργάνης άναγκασθείς νά παραιτηθή προ-
εδρείου «Τιτλοφόρου», εδήλωσε παραι-
τησιν από διαπλασιακήν κινήσεως! βλέπων δέ
«Τιτλοφόρον» ναυαγούντα δι' άποσιρητήσεων
εις ήμῆτερον σύλλογον και πονών εισίτι δι'
αυτόν! κατελήφθη ύπό τυρετού, εισελθών
εις τήν κίνησιν άκουσίως μετά παραληρησιών.
— Δάτρησ τῷ Ώραίου. (Η, 760)

Διά βασιλικού διατάγματος διορίζονται
Πρόξενοι Κράτους Άνοιτοκάρδων έν
Αϊδινίῳ ό Χρυσόμυλλος Πευραΐης και ύπο-
πρόξενος ό Γυιός τῷ Ίσκιου.
Έκ τῷ Υπουργείου (Β, 761)

Υπόσχόμαι εκθρομιάτην ύποστήριξιν εις
τό ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ (Η, 762)

Μενεξεδέμιο Μπουκετάκι, 25 αυτιά έγχε
και άκου! Η μόνον Μάρτιον εύχη-
κοίς; 25 άμοιβάς σοι όφείλει ή σκούπα και
25 μαρμαροσαλάκια θά τά πάσης τούμπα
25 φορές είπομεν ότι... 25 και 42 Άναδινα-
νοητικῶς ισούνται! — Φιλόπατρις Έλληνο-
πούλα, Τραγιάνα Φιλοπάτριδος, Κα-
βουρνιστήρι, Σουφραζέττ. (Η, 763)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τήν 30 Νοεμβρίου λήγει τό 30όν έτος τής Διαπλάσεως και
τάπύ 1ης Δεκεμβρίου εισερχόμεθα εις τό 31ον. Παρκα-
λούνται οι συνδρομηταί μας, των όποιων λήγει ή συν-
δρομή, νά τήν άνανέωσουν έγκαιρως, χωρίς νά περιμέ-
νουν τās τελευταίας ήμέρας τῷ έτους.

Μέ τά φυλλάδια ταύτα διανεμόνται συνεχῶς πρὸς τούς
συνδρομητάς Δελτία έγγραφῆς πρὸς συμπλήρωσιν.
Άλλ' ή έγγραφῆ ή ή άνανέωσις τής έγγραφῆς δύναται
νά γίνη και άνευ Δελτίου, δι' άλλης έπιστολής. Ο ά-
σφαλέστερος τρόπος άποστολής χρημάτων εινε ή
Ταχυδρομική Έπιταγή. Έπ' αύτῆς δύναται τις νά
γράψη και τήν παραγγελίαν του, και νάποφυγή τόν κόπον και τήν δαπάνην
ίδιαίτερας έπιστολής.

Δώρα άξίας έν δλω 1700 δραχμῶν θά διανεμηθούν κατά τό έτος 1909 εις
τούς συνδρομητάς μας, εις τέσσαρας Κληρώσεις. Η Α'. Κληρώσις θά
γίνη άνυπερθέτως τήν Α' Κυριακήν τῷ Ίανουαρίου, και θά λάβουν μέρος
εις αύτήν πάντες άνεξαιρέτως οι συνδρομηταί, όσοι μέχρι τής ήμέρας τής
Κληρώσεως θά έχουν πληρώσει συνδρομήν έτησίαν, έννεάμηνον, εξάμηνον ή
τριμηνον, έντις τής όποιάς νά περιλαμβάνεται και ή 28 Φεβρουαρίου 1909.

Μή λησμονήτε τό Ξεσπάθωμα πρὸς αύξησην και βελτίωσιν τῷ φύλλου. Έάν
τό Ξεσπάθωμα τῷ 1909 θά εινε τόσον ζωηρόν, όσον και τό Ξεσπάθωμα
τῷ 1908, άπαξ τῷ μηνός θά προσφέρωμεν έν φύλλον δωδεκασέλιδον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τῷ Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμῶν ύπηρεσία
και υπό τῷ Οικουμενικῷ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εσωτερικού:	Εξωτερικού:	Εσωτερικού λπ. 70, Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
Ετήσια... δρ. 8,—	Ετήσια φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
Εξάμηνος... > 4,50	Εξάμηνος > > 5,50	τιμῶνται εκάστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
Τριμήνος... > 2,50	Τριμήνος > > 3,—	
Αί συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός.		
Περίοδος Β'—Τόμος 15ος	Έν Αθήναις, 15 Νοεμβρίου 1908	Έτος 30όν.—Αριθ. 51

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Το πρόσωπον τῷ Μολιέρου εφωτί-
σθη υπό τῷ άνοιτοκαρδῷ εκείνου μει-
διάματος, τό όποιον άπετέλει έν τῶν
θελητήρων του, και τείνων τήν χείρα
πρὸς τόν νέον, τῷ είπεν άπλῶς:

— Εύχαριστώ, συνάδελφε!

Ούτω μεταξύ τῷ μουσικῷ και τῷ

ποιητῷ έγεννήθη φιλία. Ἡρ-
χισαν νά συνομιλοῦν μέ πᾶ-
σαν έμπιστοσύνην.

Ο Μολιέρους διηγῆθη ὅλας
τάς δυσχερείας τῷ πλάνητος
βίου του, ό ποίος ὅμως τῷ ἦτο
αναγκαίος, διότι ὁ μόνος αὐτός,
πρὸς τό παρόν, καθίστα πι-
θανήν τήν εμφάνισιν τῶν ἔρ-
γων, τά όποία έσχεδιάζεν.

Ο Λούλλης εἶξ ἄλλου ε-
ξήγησεν εις τόν νέον του φί-
λον τό μέγα του σχέδιον περὶ
συνδυασμοῦ τής μουσικῆς και
τῷ δράματος, πρὸς παραγω-
γήν νέου θεατρικῷ εἶδους, τό
όποιον θά ἦτο τό μελόδραμα.

Αφοῦ ὡμίλησαν οὕτω διά
μακρῶν, ὁ Λούλλης παρεκά-
λεσε τόν Μολιέρου νά τόν
περιμείνῃ μίαν στιγμήν, διά
νά υπάγῃ εις τόν ταμίαν τῷ
Βασιλέως και νά τῷ ζητήσῃ τά εἰκοσι
τάλληρα, τά όποία βεβαίως, εἶλεγε, δέν
θά τῷ ἤρνεϊτο, διότι εἶχε νά τῷ πλη-
ρώσῃ μισθόν δύο μηνάς.

Άλλ' ὁ νεαρός μουσικός ελογάρια-
ζε χωρίς τήν χρηματικήν στενοχωρίαν,
ἀπό τήν όποίαν υπέφερε τήν εποχήν
εἰκείνην ή αὐλή τής Γαλλίας. Καί μετ'
ὀλίγας στιγμάς ἐπανῆλθε καταστενο-
χωρημένος εις τήν στοάν, ὅπου τόν ἐπε-
ρίμενεν ὁ Μολιέρου, και τῷ ἀνήγγειλε
μετά μεγάλης του λύπης ὅτι ὁ βασιλι-

κός ταμίας δέν τῷ ἔδωσεν οὔτε λεπτόν.
Ἀπογοητευμένοι, οι δύο νέοι ἠτοιμά-
ζοντο νά ἐξέλθουν ἀπό τό Λουβρον, και
ἐνῶ έσχολιάζαν τήν ἀθλίαν κατάστασιν,
παραπονούμενοι διότι, καλλιτέχνηι ὡς
αὐτοί, δέν ἠμπορούσαν νά εὑρουν εἰκοσι
ψωροτάλληρα, ὁ Λούλλης ἐσταμάτησεν
ἀποτόμως, καθ' ἦν στιγμήν ἐπρόκειτο
νά διέλθῃ τήν μεγάλην θύραν τῷ ἀνα-
κτόρου.

Μία ἄμαξα εἰσῆρχετο εις τήν αὐλήν.

Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε και ἕνας κύ-
ριος ἀπεσιδίασθη, τόν όποιον ὁ Λούλλης

εἶπε συνθέσῃ κατά τήν έν

Ὀρλεάνῃ διαμονήν του και

τό όποιον, ὡς ένθυμισθεῖς,

εἶχε γίνῃ τότε δημοτικώτα-
τον εις τήν αὐλήν τής Με-
γάλης Δεσποινίδος:

Μπροστά σιά τείχῃ τής Ὀρλεάνῃς
Ποῦ νά τά βλεπῆς και νά τά χάης
Φθάνει καβάλλα ή Ὑψηλοτάτη
Κ' ἀνοίξαιτέ μου εὐθύς! δια-
[τάει...]

Ἀμέσως, ὅπως και τό

ἐπερίμενεν, ὁ Λούλλης εἶδε

τόν Γάστωνα τής Αὐρηλίας

νά σταματήσῃ και νά στρα-
φῇ. Ἀλλά χωρίς νά τά χάσῃ

διόλου, ὁ νεαρός μουσικός

ὑψωσεν ἀκόμη ὀλίγον τήν

φωνήν και ἤρχισε νά ψάλλῃ

και τό ἄλλο τετραστίχον:

Δυό νέες γρηναίαιτες κοπέσσες

Ὅπου τές σέρεσι πάντοι κοινά

[τάει...]

Ο Γάστων τής Αὐρηλίας δέν ἀφῆκε

τόν ψάλτην νά προχωρήσῃ περισσότε-
ρον, και φοβηθείς μήπως κανεῖς αὐλι-
κῶς ἀκούσῃ τά τετραστίχια εἰκείνα τά

κατηραμένα, ὡς ἀναμνηστικά μιάς ἐπο-
χῆς τήν όποίαν ἐπεθύμει και προσεπά-
θει νά λησμονήσῃν ὄλοι, ἐβάδιτε κατ'
εὐθεταν πρὸς τόν μικρὸν αὐθάδη και τῷ

είπεν ἐπιπληκτικῶς:

— Μπράβο! Ἦ' εἶνε αὐτά πού μάς

ψάλλετε, κύριε;

— Τό τραγούδι τής Δεσποινίδος Μον-

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Μολιέρους.

— Διότι αὐτός θά μάς δώσῃ τά εἴ-
κοσι τάλληρα πού ζητοῦμεν.

— Μὲ τί τρόπον;

— Τώρα θά ἰδῆτε.

Ἀφίσας τόν σύντροφόν του, ὁ Λούλλης

ἔτρεξε πρὸς τόν πρώην κύριόν του, και

καθῶς ἀνέβαινε αὐτός τήν κλίμακα τήν

ὀδηγοῦσαν πρὸς τό γραφεῖον τῷ βασι-
λέως, ἤρχισε και ὁ Λούλλης νάναβαίνη

ἐξοπίσω του.

Ἀναβαίνων δέ ἤρχισε νά τερετίξῃ χα-

μηλοφώνως τό γνωστὸν ἄσμα, τό όποιον

εἶχε συνθέσῃ κατά τήν έν

Ὀρλεάνῃ διαμονήν του και

τό όποιον, ὡς ένθυμισθεῖς,

εἶχε γίνῃ τότε δημοτικώτα-
τον εις τήν αὐλήν τής Με-
γάλης Δεσποινίδος:

Μπροστά σιά τείχῃ τής Ὀρλεάνῃς
Ποῦ νά τά βλεπῆς και νά τά χάης
Φθάνει καβάλλα ή Ὑψηλοτάτη
Κ' ἀνοίξαιτέ μου εὐθύς! δια-
[τάει...]

Ἀμέσως, ὅπως και τό

ἐπερίμενεν, ὁ Λούλλης εἶδε

τόν Γάστωνα τής Αὐρηλίας

νά σταματήσῃ και νά στρα-
φῇ. Ἀλλά χωρίς νά τά χάσῃ

διόλου, ὁ νεαρός μουσικός

ὑψωσεν ἀκόμη ὀλίγον τήν

φωνήν και ἤρχισε νά ψάλλῃ

και τό ἄλλο τετραστίχον:

Δυό νέες γρηναίαιτες κοπέσσες

Ὅπου τές σέρεσι πάντοι κοινά

[τάει...]

Ο Γάστων τής Αὐρηλίας δέν ἀφῆκε

τόν ψάλτην νά προχωρήσῃ περισσότε-
ρον, και φοβηθείς μήπως κανεῖς αὐλι-
κῶς ἀκούσῃ τά τετραστίχια εἰκείνα τά

κατηραμένα, ὡς ἀναμνηστικά μιάς ἐπο-
χῆς τήν όποίαν ἐπεθύμει και προσεπά-
θει νά λησμονήσῃν ὄλοι, ἐβάδιτε κατ'
εὐθεταν πρὸς τόν μικρὸν αὐθάδη και τῷ

είπεν ἐπιπληκτικῶς:

— Μπράβο! Ἦ' εἶνε αὐτά πού μάς

ψάλλετε, κύριε;

— Τό τραγούδι τής Δεσποινίδος Μον-

πασί, Ὑψηλότατε, ἀπήντησε ὁ Λούλλης.
— Ποῖος εἶσθε;
— Εἶμαι ὁ Ζάν-Μπατίστα Λούλλης, μουσικός τῆς Α. Μεγαλειότητος, τοῦ Βασιλέως, πρῶτον παραμαίγειρος τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος! ἀπήγγειλεν ὁ νέος Ἴταλός ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως πρὸ τοῦ πρώην κυρίου του.
Ἀκούσας ταῦτα, ὁ Γάστων παρητήρησε προσεκτικώτερα τὴν συνομιλήτην του.
— Μπα! ἀνέκραξε καλέ, σὺ εἶσαι; ὁ φύλαξ τοῦ παπαγάλου;
— Εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος, ἀπήντησεν ὁ Λούλλης. Καθησυχάσας μὲ τὴν εὐλαβῆ αὐτὴν καὶ ταπεινόφροναν στάσιν τοῦ νέου, ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας τὸν ἐπλησίασε, καὶ ἐπιθέσας οἰκειῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τοῦ ἐφιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί:
— Λοιπόν, κύριε Λούλλη, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ νὰ μὴ ξανατραγουδήσετε, εἰς τὸ βασιλικὸν τουλάχιστον παλάτι, τὸ τραγουδάκι ποῦ ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου. Ναι;
— Εὐχαρίστως, Ὑψηλότατε, ἀφοῦ τὸ προστάξετε...
— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Γάστων κατευχαριστημένος. Ἐλάτε νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε καμμιά μέρα, κύριε Λούλλη. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, καὶ ἂν ἔχετε νὰ μοῦ συστήσετε κανένα ἔργον σας...
— Ἐχω ἀκριβῶς ἓνα, Ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη ὁ νεαρὸς μουσικός.
— Ποῖον;
— Ἐκεῖνο ποῦ τραγουδοῦσα πρὸ ὀλίγου. Ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἐνόησε.
— Καὶ πόσον τὸ πωλεῖτε;
— Ἐξοσι τάλληρα.
Ὁ πρίγκιψ ἠρέυνησεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἀνέσυρε τὸ βαλάντιόν του, καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὸν μουσικὸν λέγων:
— Ἴδού, κύριε Λούλλη. Ἄλλα μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι τὸ ἄσμα πλέον εἶνε ἰδικόν μου! ἔτσι;
— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἰμπορεῖ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐνθουθῶ πλέον ποτέ.
Ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἔκαμε νεύμα ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ἀπῆλθε ψιθυρίζων:
— Πολὺ ἐξυπνος κατεργάρας!
Συγχρόνως ὁ Λούλλης ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ Μολιέρου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενον εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν, καὶ παραδίδων εἰς αὐτὸν τὸ βαλάντιον, ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς:
— Ἴδού τὰ εἰκοσι τάλληρα! Τώρα εἰμπορεῖτε νὰ παραστήσετε τὸν «Ἀφηρημένον» σας ἐνώπιον τοῦ πρίγκιπος Κόντι.
Ὁ Μολιέρος ἐδέχθη τὰ χρήματα εὐγνωμόνως καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν νέον του φίλον.

Οὕτως ἐγένεν ἡ πρώτη συνάντησις τῶν δύο μεγάλων ἀνδρῶν, τοῦ Μολιέρου καὶ τοῦ Λούλλη, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλοφυῆς συνεργασία ἐμελλεν, ἀργότερα, νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν μεγαλεῖον τοῦ ἐνδόξου αἰῶνος, — τοῦ αἰῶνος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
ΤΕΛΟΣ

ΔΟΓΟΙ ΚΙ' ΑΝΤΙΔΟΓΟΙ
ΤΟ ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

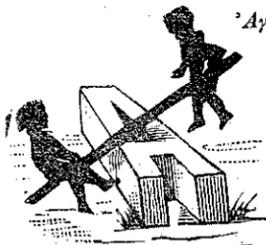
— "Αντρα, ὁ γυιός μας πσιὰ μεγάλωσε. Τρέχει στὰ δεκαπέντε. Κ' εἶν' ἀπρόφταστος. Διψάει στὸν πόλεμον γάρθῃ. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ μοῦ κλαίγεται τὸ παληκάρι μου. Μπροστὰ σου, ἀπὸ ντροπῆ, κρατιέται καὶ σωπαίνει. "Ὅμως κάθε φορὰ ποῦ ξεκινᾷς, αὐτὸ σπαράζει. Καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά μου καὶ δέρνεται, σὰ νὰ βυζαῖνῃ ἀκόμα καὶ σὰ νὰ τοῦ ἀρνιῶμαι τὸ βυζί. Καὶ φοβερίζει νὰ κλέψῃ τὸ καρουφύλλι τοῦ παπποῦ του, τ' ἀγγιχτο. κατὰ τὸ λόγο σου, ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ τὸν ἔφαγε τὸ βόλι τὸ πιχρό, κ' ἐκεῖνον. Καὶ θὰ πάῃ μὴ νόναγος του νὰ κάμῃ μὲ τοὺς Τούρκους πόλεμον. Κι' ὁ φόβος ὁ δικός σου μοναχὰ τὸνέ τρομάζει. Ἄλλοιῶς ποῖος ξέρεῖ τί θ' ἀποκοτοῦσε. Χάρι θὰ σοῦ τὸ γνωρίζω κ' ἐγὼ, κ' αὐτὸς θὰ εἶνε ὑποταγμένος σου, καὶ δὲ θὰ σὲ βαρύνῃ. Στὴ θέλησί σου θὰ εἶνε πρόθυμος, σὰ σκλάβος σου. Ἔτσι μοναχὰ γὰ γλυτώσω ἀπὸ τίς κλάψες του. Πάρ' τὸνέ μαζί σου!"
Ἡ μάνα, ἡ ἀμαζόνα, βλέπει τὸ γέρο τῆς παρακαλεστικά. Καὶ κάποτε διανεύει πονηρὰ τοῦ γυιοῦ τῆς. Αὐτὸς σκυμμένο τὸ κεφάλι του κρατεῖ. Καὶ κρῦβει τὴν παρθενικὴ τὴν ταραχὴν τοῦ ἀπ' τὴν ματιὰ τοῦ γέρου, ποῦ αὐστηρὰ τὸνέ θωρεῖ καὶ δὲ μιλάει.
Καὶ τὴν αὐτὴν τὸ παληκάρι τ' ἄγουρο, μὲ τὸ ντουφεκί τὸ βαρὺ στὸν ὤμο, μὲ τ' ἀλαφρὸ τὸ πάτημα, μὲ τὸ χαρούμενον τὸ καρδιοχτύπι καὶ μὲ τὸ φτερούγιασμα τοῦ νοῦ, ἀκαλοθεῖ τὸ γέρο τὸν πολεμιστὴ καὶ τὸν πολυτίπειρο. Κι' ὁ πόλεμος ἀρχίζει. Καὶ τ' ἄγγιρο τὸ φαράγγι τὸν ἀντιλαλεῖ.
Ὁ γέρος τώρα δίνει ὄλο τὸ νοῦ του στὸ παιδί, κ' ἀλημονεῖ τὸν πόλεμον. Καὶ μιλεῖ στὸ παληκάρι τ' ἄπηχτο καὶ τ' ὀδηγᾷ.
— Ἐδῶ, τοῦ λέει, ποῦ σ' ἔφερα, δὲ θέλω νὰ καμαρώσω τὴν παληκαριά σου. Δεῖξέ τὴν ἅμα ἔρθῃ ἡ ἄρα σου. Ὅμως ἀψὺς μοῦ φαίνεται. Τὸ αἷμά σου δὲν κρῦβεται. Κρατᾷ ἀπὸ πηγὴν τρελὴν — τώρα θ' ἀκούσ! Νὰ τὸ κοτρών. Κρῦβε τὰ ζερβά σου. Ὁ δεξιὸς ὁ ἀγκωνάς σου μὴν ξεπροβάλλῃ! Τὸ ντουφεκί ἔτσι δὲν τὸ κρατοῦν. Νά, ἔτσι. Καὶ δὲ δίνουν

πρόσωπο γιομαῖτο στὸ σημάδεμα. Ὁ Ἄρβανίτης, ἐκεῖ, παραφυλάει. Καὶ σοῦ παίρνει καὶ τὴν τρίχα σου. Σκύψε ἀκόμα, παλαβέ! Αἰτὸς τὸ μάτι σου, ἀγροίκησες; Ἄδειο ἀκόμα τὸ ντουφεκί σου; Κι' ὀρθὸς ὁ λύκος του; Χαρὰ σ' τον τὸν ὄχτρό σου ἀντίκρου, ποῦ σὲ σιάζεται! Ἔτοιμος; Τὸ νοῦ σου!

"Ὅμως τοῦ κάκου οἱ πατρικὲς οἱ συμβουλές! Παράφορο τὸ Σουλιωτόπουλο, μὲ τὸ πρώτο κίνημά του, πρὶν ἀκόμα ρίξῃ τὴν πρώτην ντουφεκιά, δείχνει τὸ πρόσωπο ἄσκεπο στὸν Ἄρβανίτη. Καὶ δέχεται τὸ βόλι στὸ μεσόφρυδο,

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΕΣ

Ἀγαπητοί μου, ΝΕΓΡΩΣΑ προχθὲς εἰς μίαν γαλλικὴν ἑφημερίδα, ὅτι ἓνας κατεργάρας, εἰς τὸ Παρίσι, ἐδημοσίευσεν εἰς

πολλὰς ἑφημερίδας τὴν ἐξῆς Μικρὰν Ἀγγελίαν: "Ὅποιος μοῦ στείλῃ δύο φράγκα, θὰ λάβῃ ἀμέσως ἐν ὠραῖον κόσμημα. Ὅποιος, ὡς ἐκ περισσοῦ, λύση καὶ τὸ ἀκόλουθον αἰνίγμα, (καὶ εἴπετο τὸ αἰνίγμα), θὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν ἑκατὸν φράγκα. Ἀπευθυντέον κτλ."
Εἰς διάστημα μιᾶς μόνον ἡμέρας, ὁ κατεργάρας αὐτὸς ἔλαβεν ὀκτώ χιλιάδας δίφραγκα, ἀπὸ ἰσαριθμούς ἐπίστους, ζητοῦντας τὸ ὠραῖον κόσμημα. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐξῆτει καὶ τὰ ἑκατὸν φράγκα διὰ τὴν λύσιν, ἐπειδὴ τὸ αἰνίγμα τοῦ κατεργάρῃ ἦτο ἀπλούστατα ἄλυτον.
Φαντασθῆτε τώρα πόσα θὰ ἐτόσπο- νεν, ἐὰν ἡ ἀστυνομία τὸν ἄφινεν ἐλευ- θερον ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας. Ἄλλ' ἠ- γέρθησαν ὑποψίαι, ἔγιναν φαίνεται καὶ παράπονα, —διότι κανεὶς δὲν ἔλαβε κό- σμημα, οὔτε ὠραῖον, οὔτε κἂν ἀσχη- μον, —ὁ δὲ κατεργάρας συνελήφθη καὶ ἐστάλη εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα διὰ τὰ πε- ραιτέρω.
Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν, ἡ γαλλικὴ ἑφημερίς ἀναφέρει καὶ μερικὰ ἄλλα παραδείγματα εὐφυῶν λωποδυσῶν, διὰ τῆς μεθόδου πρὸ πάντων τῆς δημοσιεύ- σεως Μικρῶν Ἀγγελιῶν εἰς τὰς ἑφη- μερίδας. Ἴδού διὰ νὰ γελάσετε: Ἔστι Μίαν φορὰν, κάποιος ἀπὸ τὸ Βέλγιον, ἐδημοσίευσεν τὰ ἐξῆς: "Ὅποιος μοῦ στείλῃ φρ. 2,40 θὰ λάβῃ ἀμέσως: μίαν μικρὰν ραπτομηχανὴν τῆς χειρός, χρῆ-

σεως εὐκολωτάτης" ἐν μηχανήμα ἐμπο- δίξον τὰς ὀδυνηρὰς πληγὰς ἀντίγραφον παλαιᾶς χαλκογραφίας τοῦ Κράτους, ἠγγυημένης" καὶ ἑκατὴν σαράντα τέσ- σαρα μικρὰ ἀντικείμενα τῆς πρώτης ἀνάγκης".
Πόσα πράγματα μὲ δύο φράγκα καὶ σαράντα, ἔ;
Τοῦ ἐστελλες λοιπὸν καὶ ἐλάμβανες, ἀμέσως διὰ τοῦ πρώτου ταχυδρομείου: Μίαν βελόνην τοῦ ραφίματος (ἦτο ἡ ραπτομηχανὴ τῆς χειρός!) μίαν δακτυ- λήθραν (δὲν ἐμποδίζει τῶντι τὰς ὀδυ- νηρὰς πληγὰς τῆς βελόνης;) ἐν σφρα- γισμένον Βελγικὸν γραμματόσημον (χαλ- κογραφία τοῦ Κράτους ἠγγυημένη...) καὶ 144 καρφίτσες... τῆς πρώτης ἀ- νάγκης βεβαίως!
Καὶ ὁ κατεργάρας αὐτὸς συνελήφθη, ἐδικάσθη καί.. ἠθωώθη. Διότι ναι μὲν τὰ πράγματα ποῦ ἐστελλε δὲν ἤξιζαν ὅλα οὔτε δέκα λεπτά, ἐστελλεν ὅμως ἀκριβῶς ὅ,τι ἔλεγε...
Ἄλλοτε πάλιν, εἰς τὸ Λονδίον, ἐστήθη εἰς κάποιον δρόμον μία «αὐτό- ματος μηχανή», μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγρα- φήν: «Ἐρχετο μίαν δεκάραν, τραβάτε τὸ σχοινί καὶ λαμβάνετε μίαν ἐκπλη- ξίν.» Ἐρχίγαντε τὴν δεκάραν, ἐτραβού- σατε τὸ σχοινί καί...δὲν ἐλαμβάνετε τί- ποτε. Καὶ τῆς εὐφυοῦς αὐτῆς μηχανῆς ὁ ἐφευρέτης κατεδιώχθη ἐπίσης καὶ ἠ- θωώθη. Διότι ἰσχυρίσθη πρὸ τοῦ δικαστη- ρίου ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἦτο ἡ ἐκπληξίς ποῦ ὑπέσχετο: νὰ τραβάτε καὶ νὰ μὴν βγαίῃ τίποτε!
Ἄλλος κατεργάρας, καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς ἑφη- μερίδας: "Ὅποιος μοῦ στέλλει 1 φράγ- κων, διδάσκαται ἐγγράφως ἀλάνθαστον τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου εἰμπορεῖ νὰ μὴ χάνῃ ποτέ εἰς τὰ χαρτιά, εἰς τὸ χρη- ματιστήριον, εἰς τὰς ἰπποδρομίας καὶ εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ τυχερὰ παιγνίδια." Καὶ ὁ στέλλων τὸ φράγκον του, ἐλάμ- βανε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Μὴν παίξῃς ποτέ.»
Ὁ τελευταῖος αὐτὸς, ἀγαπητοί μου, ἐδικάσθη καί, ἐνῶ ἦτο ὁ μόνος ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ θωωθῇ, καὶ νὰ νταμειφθῇ μάλι- στα διὰ τὴν ἠθικὴν του διδασκαλίαν, ἀπεναντίας κατεδικάσθη. Αὐτὰ εἶνε, καμμίαν φορὰν, τὰ ἀνάποδα τῆς δικαιο- σύνης...
Ἄλλ' ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν πρῶ- τὸν μας κατεργάρῃν. Εἶδατε τί περίε- ργον; Εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν, εὐρέ- θσαν ὀκτὼ χιλιάδες Παρισίνοι νὰ τοῦ στείλουν τὰ δύο φράγκα. Νομίζετε τώρα, ὅτι ἂν παρομοίᾳ Μικρᾷ Ἀγγελίᾳ ἐδη- μοσιεύετο εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἑφημερί- das, θὰ εὐρίσκοντο ὀκτὼ μόνον Ρωμηοὶ νὰ πέσουν θύμα τοῦ κατεργάρῃ; Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀμφιβάλλω.
Θὰ ἔλεγε κανεὶς διὰ τοῦτο, ὅτι οἱ

Ρωμηοὶ εἶνε ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς Εὐ- ρωπαίους. Εἰμπορεῖ νὰ συμβαίῃ καὶ αὐτό. Ἄλλως τε ἄς μὴ λησμονώμεν, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ Εὐρωπαῖοι ὀνομά- ζονται κοινῶς κουτόφραγκοι. Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι συμβαίνει καὶ κατὰ ἄλλο. Εἰς τὴν Εὐρώπῃν οἱ ἄνθρωποι εἶνε πε- ρισσότερον εὐπιστοί, διότι εἶνε καὶ πε- ρισσότερον συνηθισμένοι εἰς εὐσυνειδη- σίαν. Τοιαύτας, παραδείγματος χάριν, μικρὰς ἀγγελίας κατὰ ἑκατοντάδας δη- μοσιεύουν καθημέραν αἱ ἑφημερίδες. Καὶ ὅλοι εἶνε τίμιοι καὶ ἀληθινοί. Ὅταν σοῦ γράψῃ ὁ ἄλλος, ὅτι ἂν τοῦ στείλῃς 2 φράγκα, θὰ λάβῃς ἐν ὠραῖον κόσμημα, — κατὰ κανόνα τὸ κόσμημα αὐτὸ θὰ τὸ λάβῃς ἀμέσως, καὶ θὰ εἶνε πραγματι- κῶς ὠραῖον, καὶ θὰ ἀξίξῃ περισσότερο ἀπὸ δύο φράγκα, (δηλαδή, ἂν ἐπήγαινες εἰς ἐν κατάστημα, δὲν θὰ ἤμπορούσες νὰγοράσῃς τὸ ἴδιον τόσον εὐθηνά.) Ἐξαί- ρεσις τοῦ κανόνος θὰ ἦτο νὰ στείλῃς καὶ νὰ μὴ λάβῃς. Ἀπὸ χιλίας δηλαδή τοιούτου εἶδους ἀγγελίας, μία μόνον θὰ εἶνε ψευτικὴ, λωποδυτικὴ, κατεργάρικη. Διὰ τοῦτο λοιπὸν οἱ κατεργαροὶ εὐρί- σκουν ἐκεῖ ἄφθονα θύματα, — τοὺς καλο- συνειθισμένους.
Ἐνῶ ἐδῶ, πρῶτον ποῦ δὲν δημοσιεύ- ονται ποτέ τοιούτου εἶδους ἀγγελία. Οἱ λεγόμενοι «οἰκονομικοὶ συνδυασμοί», διὰ τῶν ὁποίων εἰμπορεῖς νὰ προσφέρῃς ἢ νὰποκτήσῃς ἐν ὠραῖον πράγμα εἰς μι- κρὴν τιμὴν, εἶνε ἀγνωστοί. Φυσικὰ λοι- πὸν ὅταν ἰδῇ κανεὶς τοιαύτην προσφορὰν, θὰ δυσπιστήσῃ τοῦλάχιστον διὰ τὸ ἀσυνεί- θιστον. Ἐπειτα, καθὼς ξεβρῆτε, πάντα ὁ νοῦς τοῦ Ρωμηοῦ πηγαινεὶ εἰς τὸ κακόν. Πηγαινεὶ δὲ εὐκολώτερα εἰς τὸ κακὸν ὁ νοῦς ἐκεῖνον — καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ξεβρῆτε, — ὁ ὁποῖος, πολὺ ἢ ὀλίγον, τὸ κάμνει ἢ θὰ τὸ ἔκαμνε... Εἰς τὸν τόπον μας, κατήγησε νὰ εἶνε συνώνυμα τὸ ἐξυπνος καὶ τὸ κατεργάρας. Ὅπου λοιπὸν εἶνε τόσοι οἱ ἐξυπνοί, φυσικὰ οἱ κατεργα- ροὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν εὐκολα πέρασιν.
Θὰ μοῦ πῆτε: Τί μοῦ ἦλθε νὰ σᾶς ὀμιλήσω σήμερον διὰ κατεργαρίαις; — Ἐ! πρέπει νὰ ξεύρῃ κανεὶς καὶ τὰς κατερ- γαρίαις τοῦ κόσμου! Ὅχι βέβαια διὰ νὰ τὰς κάμῃ, — ἀλλὰ διὰ νὰ προφυλάσ- σεται. Ἀναγκαῖον λοιπὸν καὶ τὸ σημε- ρινὸν μάθημα. Ὅπωςδὴποτε ὅμως, ἐλ- πίζω, διασκεδαστικόν.
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπωλέσθησαν δύο ὠραι χρυσαῖ, μὲ ἐξήντα διαμαντᾶκια κάθε μία.
Ὁ εὐρὼν δὲν θὰ λάβῃ καμμίαν ἀμοιβὴν, διότι οὐδέποτε θὰ τὰς εὕρῃ κανεὶς.
[Ἐκ τῆς νέας ἑφημερίδος «Λαός».]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΖΩΓΡΑΦΟΣ
Βραβευθεὶς εἰς τὸν 10θον Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων.
(Μεγάλῃ Τάξει.)
[Ἰδὲ Διυλίαν τοῦ 1907, σελ. 412]

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ
[ΜΥΣΤΙΟΓΡΑΜΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)
Ὑπερπεθῶμεν τέσσαρας ἡμέρας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλανοδίου θιάσου.
Ἐν τῷ μεταξῷ, τῇ μεσολαβήσει τοῦ Θωμᾶ Κερουέλ, ὁ ἐνωμοτάρχης Πάν- δωρος ἐπληροφόρησε τὴν κυρίαν Λεν- τοῦκ περὶ τῶν ἀκαισίων σχεδίων τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς γραίας Εὐφηνίας.
Τῇ ἐούστῃσε προπάντων νὰ μὴ φα- νερῶσθαι διόλου τὸν εὐλογον φόβον τῆς, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ διπλασιάσῃ ἐν ἀ- νάγκῃ τὴν πρὸς τοὺς συνωμῆτας καλω- σύνην τῆς, διὰ νὰ τοὺς ἀποκοιμίσῃ.
Καὶ ἡ θεία Γερτρούδη, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ καλὰ, εἰδοποιήθη ἐπίσης περὶ τῆς συνωμοσίας.
Τέλος ὑπέδειξαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου τὰς θέσεις ποῦ θὰ ἐκρατοῦ- σαν καὶ τοὺς ρόλους ποῦ θὰ ἐπαίζαν.
Χάριν μεγαλειτέρας προφυλάξεως, ὁ Θωμᾶς συνεβούλευσε τὴν κυρίαν Λεν- τοῦκ νὰ κρατῇ πάντοτε πλησίον τῆς θείας Γερτρούδης τὴν μικρὰν Καρλότ- ταν, ἀπειλουμένην προσωπικῶς.
Ὅταν ὁ Ἀντωνίος καὶ ἡ Εὐφηνία μετέβησαν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ διασκε- δάσουν τὰ παιδιὰ, ἡ κυρία Λεντοῦκ τοὺς προϋπήνησε προσκοιτουμένη ταραχὴν, καὶ τοὺς ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ μικρὰ Καρ- λόττα ἀδιαθέτησεν ἑξαφνα.

— Δεν είνε τίποτε σοβαρόν, προσέθεσε, αλλά, δυστυχώς, παράστασις δεν είνεμπορεί νά γίνη σήμερα. Η Καρλόττα πρέπει νά μείνη έπάνω, εις τὸ δωμάτιόν της, ὅπου ὁ Χρῆστος καὶ ὁ Φρειδερίκος τῆς κάμουν συντροφιά... Ἄς είνε, γιὰ τὸν κόπον σας θάναταιμειθῆτε ὡς νά ἐγινεν ἡ παράστασις... δὲν πειράζει. Μὴ φύγετε, σὰς παρακαλῶ, ἀπὸ τὸ Λενεβέν, χωρὶς νά μᾶς χαιρετήσετε.

— Ἄν κάμης τὰ ἴδια καὶ ἀπόψε, — ἐπιθύρουν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὴν γραῖαν ἀπομακρυνόμενος, — τὰ προκέφαμε!... Ἐξεχάσθηκα ὁλωσδιόλου πρὸ ὀλίγου!... Κύτταξε καλά, γιατί...

— Ἐχουμε καὶ φοβέρες; ἀπήντησε μὲ θράσος ἡ Εὐφημία. Πρῶτα-πρῶτα, γαμήλωσε τὴ φωνή σου, γιατί ἡ Ἀνίτα μπόρει νά σ' ἀκούσῃ. Ἐπειτα μάθε ὅτι δὲν σέ φοβᾶμαι καθόλου. Ἐχουμε καὶ οἱ δυὸ ἀρκετὰ βάρη ἔστὴ συνείδησί μας, ποῦ καὶ νά θέλαμε, δὲν θά μπορούσαμε νά μαλλώσουμε ποτέ.

Ἡ Ἀνίτα ἐπήγαινε ἐμπρὸς μὲ σκυμμένον κεφάλι καὶ λυπημένη πολὺ ποῦ δὲν εἶδε τὸν Χρῆστον.

Ὁ Ἀντώνιος, ὁ ὁποῖος εἶχε σιωπήσῃ μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τῆς Εὐφημίας, ἔκαμε μετ' ὀλίγον τὴν φωνὴν τοῦ ἡπιωτέραν, καὶ εἶπεν ὅτι ἡ φρόνησις τοῖς ἐπέβαλλε νά ἐβλεπαν τουλάχιστον τὴν μικρὰν ἀσθενῆ.

— Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ, προσέθεσε, θά μοῦ ἐπέτρεπε νά γνωρίσω τὰ κατὰκτῖα. Καὶ τὴ νύκτα, ἐνῶ ὁ Ἀλφρέδος κ' ἐγὼ θά «ἐργαζόμεστε» κάτω, ἐσὺ θάνεβαινες σὰν τὴ γάτα, καὶ θά ἐφιμῶνες τὴν Καρλόττα... Ἄς είνε τελοςπάντων! Ἄς μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ... Σοῦ λέγω ἕμως ὅτι ἡ Καρλόττα, ὡς ἕμῃρος, θά μᾶς ἐχρησίμευε πολὺ.

— Δέ βαρύνεσαι! ἀπεκρίθη ἡ γρηῃ ὑφώνουσα τοὺς ὤμους· τί τὴ θέλουμε! Κάθε ἐμπέδιο γιὰ καλὸ. Ποῖος τὸ ξέρει! θά εἴμαστε πῶ ἐλεύθεροι χωρὶς τὴ μικρῆ. Εἶνε μπελάς τὰ παιδιὰ.

— Ἐγεις δίκην, υπέλαβεν ὁ Ἀντώνιος· αὐτὰ ἕμως ἔπρεπε νά μοῦ τὰ πῆς

πρωτίτερα. Σκέπτεσαι καλά, τὸ παραδέχομαι, ἀλλά... πολὺ ἀργά.

Ἡ τελευταία παράστασις τῆς Ὁραφάνης τῆς Γεφύρας τῆς Παναγίας, προαναγγελλομένη εἰς τὸ Λενεβέν διὰ τυμπανοκρουσίας, εἶχε προσελκύσῃ πλῆθος ἀρκετόν.

Ὁ Ἀντώνιος εἶχε κατηγήσῃ τὸν Ἀλφρέδον, συστήσας εἰς αὐτὸν νά είνε ἔτοιμος διὰ τὴν ἔξοδον τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐνῶ λοιπὸν τὸ δράμα ἐξελιίσσεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, προσίμιον ἄλλου, πλεόν ἐνδιαφέροντος καὶ πραγματικοῦ, ὁ Θωμᾶς Κερουέλ, ἐπιφελοῦμενος τοῦ νυκτερινοῦ σκότους, ἐβάδιζε πρὸς τὸν πύργον τῆς Φυλλάδος, μὲ τὸ τυφέκιον ἀνητημένον ἀπὸ τοῦ ὤμου του.

Διὰ νά μὴν τρομάξῃ ἡ Μαριάννα, εἶχε προφασισθῆ ὅτι θά ἐπήγγαινε νά κτυπήσῃ τσακάλια εἰς τὸ δάσος, μαζὶ μὲ φίλους του.

— Μὴν ἀργήσης πολὺ, τῷ ἐσύστησεν ἡ σύζυγός του.

— Καὶ ἂν ἀργήσω, μὴν ἀνησυχήσης, ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, γιατί ἡ διασκέδασις εἰμπορεῖ νά μᾶς παρασύρῃ ὅπωςδῆποτε. δὲν θά διανυκτερεύσω εἰς τὸ δάσος.

Μόνον ὁ Χρῆστος ἤξευρε τὸ αἴτιον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ θείου του. Ἄλλ' ἐκράτησε καλά τὸ μυστικόν, διότι ἤξευρεν ὅτι καὶ ἡ παραμικροτέρα ἀκριτομυθία ἠδύνατο νά προσεγγίσῃ κακὸν ἀνεπανόρθωτον.

Ὁ Θωμᾶς, φθάσας εἰς τὸν πύργον, εὗρεν ὄλον τὸ προσωπικὸν ὄπλισμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ὁ ἐχθρὸς καλὰ θά κάμῃ νά φυλαχθῆ! ἀνέκραξε γελῶν εὐθύμως· διότι βλέπω ὅτι φθάνει καὶ ἐπικουρία.

Ἦτο, πραγματικῶς, ὁ ἐνωμοτάρχης Πάνδωρος ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἐνός χωροφύλακος...

Ἡ κυρία Λεντούκ, ἀνησυχήσασα εἰς τὴν ἀρχήν, τώρα ἦτο ἐντελῶς ἤσυχος. Ἐν τοῖς ὅμοις ἐφρίσσαν ἀκόμη ἀκουσίως τῆς, συλλογιζομένη ὅτι, ἂν δὲν ἦτο ὁ Χρῆστος, θά τῆς ἤρπαζαν τὴν μικρὰν Καρλότταν.

— Δεν πιστεύω νά ζηλεύετε, καλὲ μου Θωμᾶ, εἶπε πρὸς τὸν «γενικὸν διευθυντὴν» τοῦ πύργου, ποῦ θεωρῶ τὸν Χρῆστον σὰν παιδί μου. Ἄλλ' ὅσον ζῶ, καὶ ἀκόμη ἀφοῦ ἀποθάνω, τὸ μέλλον του θά είνε ἐξησφαλισμένον — περὶ τούτου σὰς βεβαίω ἐπισήμως.

Διὰ μεγαλειτέραν προφύλαξιν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποψίᾳ ἐνδεχομένης εἰσβολῆς, ἡ μαγειρίσσα ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Φρειδερίκου καὶ τῆς Καρλόττας, ἀφοῦ ἔβαλε καὶ τὸν σύρτην εἰς τὴν θύραν.

Εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον παρέμενε ἡ θαλαμηπόλος.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς κυρίας Λεντούκ ἦτο νά εἰδοποιήσῃ τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' ὁ Θωμᾶς τὴν μετέπεισε.

— Ἄδικα θά τὸν ἀνησυχήσετε, τῇ εἶπεν. Ἄν ἡ παρουσία τοῦ κυρίου Λεντούκ ἦτο ἀναγκαία, μάλιστα, πρῶτος ἐγὼ θά σὰς ἔλεγα νά τοῦ τηλεγραφῆσετε. Ἄλλ' εἴμεθα ἀρκετοὶ ἐδῶ διὰ νὰ ποικρούσωμε τοὺς ἐπιδρομεῖς.

— Ἀνάψετε παντοῦ τὰ φῶτα, ἐπρότεινε ἡ θεία Γερτρούδη, διὰ νά τοὺς δείξετε πῶς δὲν τοὺς φοβοῦμεθα.

— Ὅποια πλάνη, κυρία μου! ἀνέκραξεν ὁ Πάνδωρος, ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἄλλὰ δὲν πρόκειται νά τοὺς τρομάξωμε... Ἄν φωτίσετε τὰ παράθυρά σας—πράγμα ἀσύνηθες τὰ μεσάνυχτα,— θά τοὺς κάμετε νά ὑποπτευθοῦν καὶ νά φύγουν. Καὶ τότε τί κάμνομεν; Ἀπειναντίας, ἄς τοὺς κάμωμεν νά πιστεύσουν, ὅτι ὄλοι κοιμῶνται εἰς τὸν πύργον. Ἔτσι θά πέσουν εὐκολώτερα εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου. Δὲν μοῦ ἀρέσει νά χάνω τὴν ἡσυχία μου ἀνωφελῶς, καὶ ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν νά τοὺς γράψω ὄλους.

Ἄλλὰ τὸ δικαίωμα αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νά μοῦ τὸ δώσῃ, παρὰ μόνον μίαν ἀπόπειρα, μίαν «ἀρχὴν ἐκτελέσεως» τοῦ ἐγκλήματος. Πρέπει λοιπὸν νά τοὺς ἀφίσωμεν κάτι νά κάμουν. Ἄλλοιῶτικα θά μᾶς διαφύγουν καὶ θά μᾶς κοροϊδεύουν. Ἔτσι εἶνε ὁ νόμος βλέπετε. Δὲν εἰμπορεῖτε νά συλλάβετε ἕνα ἄνθρωπον, ἐπειδὴ εἶχε σκοπὸν νά κλέψῃ. Πρέπει νά τὸν πιάσετε ἐπάνω εἰς τὴν κλεψιά.

Αἱ σοφαὶ αὐταὶ παρατηρήσεις τοῦ Ἐνωμοτάρχου ἔπεισαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ πύργου. Καὶ διὰ τούτου, ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης, ὄλα τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν καὶ ἡ Φυλλάς ἐβυθίσθη εἰς πλῆρες σκότος.

Ἄλλ' ὀπίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα, ὁ φρουρὸς ἠγρύπνει. Κτυπᾷ μεσονύκτιον. Εἶνε ἡ ἐπίσημος ὥρα. Ὅλοι αἱ καρδαὶ κάλλουν.

Ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος κατώπτευεν ἀπὸ μίαν θυρίδα τοῦ σταύλου, βλέπει

μακρὰν μίαν σιάν, κάτι μαῦρον, ποῦ προχωρεῖ βραδέως.

Εἶνε οἱ κακούργοι. Κατέρχεται ἀμέσως. — Ἐφτάσαν! ψιθυρίζει πρὸς τὸν Πάνδωρον.

— Πολὺ καλά... ἀρκεῖ... Ὅλοι εἰς τὰς θέσεις των! διατάσει ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐξουσίας.

Ἡ καγγελόθουρα τῆς εἰσόδου εἶνε κλεισμένη καλά. Ἡ ἀναρρίχσις ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε δύσκολος.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ εἰσβολὴ θά γίνῃ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Τὸ σχέδιον τῆς ἀμύνης εἶνε ἀπλοῦστατον. Θάφισουν τοὺς κλέπτας νά εἰσέλθουν εἰς τὸν πύργον καὶ θά τοὺς κόψουν τὴν ὑποχώρησιν. Πρὸς τοῦτο, ὁ χωροφύλαξ καὶ ὁ ἀμαξᾶς εἶνε ἀρκετοί.

Ὁ Θωμᾶς Κερουέλ καὶ ὁ Πάνδωρος, κρυμμένοι ὀπίσω ἀπὸ ἕν παραπέτασμα τῆς αἰθούσας, θά ἐμφανισθοῦν τὴν κατάλληλον στιγμῆν,— καὶ τὸ δράμα τελειώνει.

Ὅλα συνέβησαν, ὅπως τὰ προεἶδεν ἡ στρατιωτικὴ ἐξουσία.

Βλέπων ὅτι ἡ καγγελόθουρα ἦτο κλειστὴ καὶ ἀπαραβίαστος, ὁ Ἀντώνιος ὠδήγησε τοὺς συνενόχους του πρὸς τὴν μυστικὴν εἰσόδον τοῦ κήπου.

Τὴν ἤντησε χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν.

— Αὐτὸ, εἶπε καταπνίγων εἴρωνα γέλωτα, μᾶς ἀπαλλάσσει τοῦ κόπου νά σκαρφαλώσωμεν σὰν γάτες. Ἄς προχωρήσωμεν τώρα σιγά-σιγά, σὰν γάτες πραγματικῶς... Προσέξετε! Ἡ παραμικρὰ ἀσυνεσία μᾶς ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ὄλους!

Ἐφοδιασμένοι ὁ καθεὶς μ' ἐν κλεπτοφάναρν, κατώρθωσαν νά φθάσουν, χωρὶς ἐμπόδιον, μέχρι τῆς λιθίνης κλίμακος διὰ τῆς ὁποίας ἀνήρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁπλισμένος μ' ἕνα μοχλὸν καὶ φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς γραίας, ὁ Ἀντώνιος παρεβίασε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε.

— Ἀπὸ δῶ! εἶπε χαμηλοφώνως, προηγούμενος τοῦ Ἀλφρέδου καὶ τῆς Εὐφημίας. Τὸ χρηματοκιβώτιον εὐρίσκειται εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον. Θά σηκώσωμε τὸν παρᾶ καὶ θά τὸ στρήψωμε ἀλλὰ γαλλικῶς, ἀλλ' ἀφοῦ γεμίσωμε καὶ τίς τσέπες μας μὲ ὅ,τι μπορέσωμε, ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠρατὰ πράγματα ποῦ βλέπετ' ἐδῶ...

Ἦτο ἐφοδιασμένος μ' ἐν ἀντικλεῖδι. Καὶ μὲ αὐτὸ ἐπροσπαθοῦσε νά ξεκλειδώσῃ τὴν θύραν, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν συνενόχων του, ἀνυπομόνων:

— Ἐλα ντέ! δὲν ἀνοίγει;

— Ἀλφρέδε, δόσε μου καλλίτερα τὸ λαστὸ.

— Τὸν ἄφισα ἔξω, στὴ σκάλα. Στάσου μίαν στιγμῆν... ἔφθασα!

Καὶ ἐκίνησε διὰ νά ἐξέλθῃ.

Ἄλλὰ μὲλις ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, ἐσταμάτησεν ἐβάλλων ἀσθενῆ κραυγὴν τρόμου.

Ὁ Πάνδωρος καὶ ὁ Κερουέλ τὸν εἶχαν γραπώσῃ.

— Κάμε γρήγορα λοιπὸν! ἐμοῦρ-μυρίζουν ὁ Ἀντώνιος· δὲν ἔχουμε καιρὸ!...

Δὲν ἐπρόφθασε νά τελειώσῃ. Ἐξαφνικὸν φῶς ἐγένεψε τὴν αἴθουσαν.

Ἐντρομος, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Μᾶς ἐπιάσαν! ἀνέκραξε λυσσῶν.

Ὁ «ἐπικουρικὸς στρατός», εἰς δοθὲν σύνθημα, εἶχεν εἰσβάλῃ ὀλόκληρος εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἐτελεῖτο τὸ ἐγκλημα. Ὁ Ἀντώνιος εἶδε τότε «Ἐῦρεν ὄλον τὸ προσωπικὸν ὄπλισμένον» (Σ. 408, στ. β')· ὅτι καθεὶς ἀντίστασις ἦτο ματαία.

— Κακούργε! τῷ ἐφώνησεν ὁ Κερουέλ κατὰ πρόσωπον.

— Νά καταπίης τὴ γλῶσσά σου, ἀπήντησεν ὁ θρασὺς Ἀντώνιος, γιατί αὐτὸ ποῦ εἶπες θά σοῦ κοστίσῃ ἀκριβᾶ. Καὶ τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Πάνδωρον:

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶπε μὲ φωνὴν εἴρωνα· μὴ στενοχωρεῖσαι... δέσε μου τὰ χέρια, γιατί μπορῶ νά τὸ σκάσω. Ἡ γραῖα ἐθρηνολογοῦσε:

— Ἄχ, καλὲ μου κύριε, ἐγὼ δὲν φταίω καθόλου... μὲ πῆραν ἐτὸ λαϊμό τους!... Μὲ ἀνάγκασαν νά ἔλθω ἐδῶ, μὲ τὸ πιστόλι στὸ κεφάλι. Σὰς ὀρκίζομαι! εἶμαι ἀθῶα!

— Σὰν περιστέρα! συνεπλήρωσεν ὁ Θωμᾶς.

— Κύριε ἐνωμοτάρχα, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα, μὴ μὲ βάλετε φυλακὴ! Τί θά γίνῃ χωρὶς ἐμὲ ἡ δυστυχισμένη μου Ἀνίτα, τὸ κοριτσάκι μας;... Ὅχι, καλὲ μου κύριε! Ἄν ὄχι ἐμὲ, λυπηθῆτε τὴν κόρη μου! Μὴ τὴν ἀφίσετε χωρὶς μητέρα!..

— Χωρὶς μητέρα! ἐκάγχασεν ὁ Θωμᾶς. Κι' αὐτὸ τὸ παιδί τῶχεις κλεμμένο, κυρά μου!

— Κλεμμένο; ἐγὼ; ! ποῖος τὸ λέει! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα τίλλουσα τὴν κόμην της.

— Σιωπὴ! διέταξεν ὁ Πάνδωρος.

Δὲν εἶνε οὔτε ὦρα οὔτε τόπος διὰ συζητήσεως. Αὐτὰ θά τὰ πῆτε ἔστων κύριον ἀνακριτῆ.

Καὶ εἰς νεῦμα τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὁ χωροφύλαξ ἔδεσεν ὄλους ἐκείνους τοὺς κακούργους.

— Ἐμπρός! μᾶς! διέταξεν ὁ ἐνωμοτάρχης διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἔξοδον.

Ὅλοι τὸν ἠκολούθησαν.

Ἰδόν, ἔξω τοῦ πύργου, τὴν ἀμαξάν τὴν ὅποیان εἶχαν φέρῃ οἱ κακούργοι διὰ τὴν φυγὴν των ὁ Πάνδωρος ἀνέκραξε:

— Τί καλὰ! αὐτὸ μᾶς κίφτει ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Κύριε Κερουέλ, μᾶς κάνετε σεῖς τὸν ἀμαξᾶ; — Ἐὐχαρίστος!

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ θύρα τῆς φυ-

λακῆς ἠνοίγετο διὰ νά εἰσέλθουν ὁ Ἀντώνιος, ἡ Εὐφημία καὶ ὁ Ἀλφρέδος.

Ὅσον διὰ τὴν Ἀνίταν, αὐτὴν τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν τροχοφόρον οἰκίσκον ἕνας ἄλλος χωροφύλαξ καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Πανδώρου,—λαμπρὰν γυναῖκα, ἡ ὅποια ἀνέλαβε νά φιλοξενήσῃ προσωρινῶς τὴν μικρὰν ὀρφανῆν.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 108ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
[186 φυλλάδιον 22, σελ. 175.]

Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων σκοπὸν ἔχει πρῶτον, νά συνειθίσῃ τοὺς φίλους μου νά συνθέτουν μόνον τῶν Ἀσκήσεων, γυμνάζοντες οὕτω τὸ πνεῦμά των, τὴν κρίσιν των καὶ τὴν καλαισθησίαν των καὶ δεῦτερον νά μοῦ ἐπιτρέπῃ νά καταρτίσω εἰς κάθε φύλλον ἀπὸ μίαν ὥραϊαν στήλην Ἀσκήσεων, πρὸς τέρψιν καὶ ὠφέλειαν ὄλων ἐν γένει τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἄλλ' ὁ διπλοῦς αὐτὸς σκοπὸς τελευταίως παρεξηγήθη, πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἐνόμισαν ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ἀσκήσεων γίνεται μόνον καὶ μόνον διὰ τὰς βραβεύωνται αὐτοί... εἰς τὰς Λύσεις! Πρὸς τοῦτο, στέλλουν κάθε φοράν ὅσων περισσοτέρας Συλλογὰς εἰμπορέσουν, φιλοθυροῦντες αὐτὰς εἰς φίλους των, προθύμως νά τὰς παρθεύωσαν ὡς ἰδικὰς των, — φροντίζον δὲ συγχρόνως ὥστε αἱ Συλλογαὶ αὐταὶ νὰ ποτελοῦνται ἀπὸ Ἀσκήσεων ὅσων τὸ δυνατόν δυσκόλους καὶ ἀλύτους, διὰ νά μὴ εἰμπορῇ κανεὶς ἄλλος νά εἴρῃ τὴν λύσιν, παρὰ μόνον αὐτοὶ ποῦ τὰς ἔκαμαν.

«Ἀπὸ δῶ! εἶπε χαμηλοφώνως...» (Σ. 409.)

Χατζή-Πετρός, α. (Α 107) Κόψεμ' Ἀγῶ, χ. (Α 108) Καστελλαριά, χ. (Α 109) Νεκροθάφτης Ἀνοικτομάδων, χ. (Α 110) Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς, χ. (Σ 1) Χαροῖσσα Κόρη, χ. (Σ 2) Λάβαρον τοῦ Γερμανοῦ, α. (Σ 3) Γιὰ τὸ Σπηγεμένο, α. (Σ 4) Αἰγυπτία Ἑλληνίς, χ. (Σ 5) Πιερόσσα Νίκη, α. (Σ 6) Παπα-Συμεών, α. (Σ 7) Παπα-Ἀββακούμ, χ. (Σ 8) Μονοσάνδαλος Ἰάσων, α. Ἐνδερμος Πατριώτης, α. Ἑλλην Πολίτης, α. Ἐραστὴς τῆς Θαλάσσης, α. Τυροφάγος Ποντικός, α. Νίκη τῶν Αἰγυπτίων, χ. Γαλαζοαίματος Φίλνυ-Τοῦ, α. Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, α. Χρυσόπτερος Χρυσάλλης, α. Ὀμιχλόδης Προΐα, α. Ἀπόμυθο Ἑλληνοπούλο, α. Ἡρώς τοῦ Βεργαδόκη, χ. Τριανταφυλάκι, χ. Ἀρχιδιάβολος, α. (Κ.) Νενικήκατε Αἰγύπτιοι, α. (Κ.) Βαναφοφάρος, χ. (Κ.) Μπαράς, α. (Μ. Γ.) Γκαζίρα, χ. (Γ. Γ.) Ταχύπλους Νεῖλος, α. (Γ. Γ.) Χολέρα, χ. (Α. Γ.) Σκουροπούλα, χ. (Α. Γ.) Ἰνφλουέντζα, α. (Π. Γ.) Καπελλοῦ, χ. (Π. Φ.) Διαόντιου Γυῖος, α. (Π. Γ.) Σπεισιωτάκι, α. (Κ. Κ.)

* Ἀναγεώσεις ψευδώνυμον: Πορφυρογέννητος, α. Τοξότρια Ἀρτεμῖς, χ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἀπολοθεσία Ἑλπίς (0) με Ἀημοσημῆν, Ἀημοσημῆν, Λήθη, Ἰδανόκηρια — ἡ Δούκισσα τῆς Κεφαλληνίας (0) με Αἰγυπτίαν Βασίλισσα, Φανακίη Ἐσοραγιστῆριαν, Σπηγεμένο Κεφαλληνία — ἡ Ἀποκηρακίη Μοντούνα (1) με Εὐχὴν τῆς Μάννας, Μαμαροφίτην Βασίλην, Φιλοπότηρα Ἑλληνοπούλαν, Ἐθνομόρτηρα, Ἑλληνοπούλα — ὁ Ἀημοσημῆνος (0) με Μιμῶσαν, Ἀημοσημῆν — ὁ Ἑλληνοπούς (0) με Ἀγγελον τῆς Ἑλπίδος, Αἰμοσιάζουσαν Καρδίαν, Ἑλπίδα τῶν Δυσνηχῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Σιολοκαῖον Ἡμῖθον (εὐχαριστῶ πολὺ καλὸν ἦτο τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, ἀλλὰ, καθὼς σὰς εἶπα πολλακις, δημοσιεύω ἀπὸ τὰ καλλίτερα ὅσα ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, καὶ διὰ κλήρου) Μελαγχροῖν Ἀφροδίτην (αἱ παραγγεῖλια σου ἐξετελέσθησαν ἢ ἐπιστολὴ σου ὠραιότατη, ὅλη ἀγάπη, με κατευχαριστήσα) Ταπεινὸν Κύριον (περιμένο) Ἀρχιεπισκοπικὸν Ἀνοικτομάδων (ἐν δημόδιαι ἀνίγμια εἰμπορεῖ νὰ τὸ εἶδε καὶ ἀλλοῦ ἢ νὰ τὸ ἤκουσε ἀπὸ ἄλλων) γράφε μου λοιπὸν ἔσρα πού ἔκαμες τὴν ἀρχὴν.) Μίτην Ζέαν (ἔστειλα) Ἑλληνοπούλα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσχέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 25 Νοεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Δεκεμβρίου.

478. Δεξιόγραφος.

Ἐν ἄσχημον ἀμφίδιον
Με μετοχὴν ἠνάθη
Κ' εἰς Ἀθηναίων στρατηγὸν
Εὐθὺς μετεμορφώθη.

479. Συλλαβόγραφος.

Ἐπῆρα δύο φθόγγους
Καὶ ἓνα ποντικό,
Καὶ σοῦ φτιαξά ἓνα φάρι
Νόστιμο καὶ γλυκό.

480. Μεταγραμματισμός.

Ὡς αἰρετικὸν με φεύγεις
Ὅπως ἔχω ἂν προβάλλω
Με διαβάσεις, μ' ἐρμηνεύεις,
Εἰ ἂν βγάλω, Ρῶ ἂν βάλω.

481. Αἶνγμα.

Στῶν βοσκῶν τὰ χέρια πάντα
Τὸ ἀρσενικὸν μόν, λῦτα
Θέλεις καὶ τὸ θηλυκὸν μου;
Μπρὸς στὰ σπίτια τότε κῶτα.

482. Αἶνγμα.

Τὸ γράφει καὶ ὁ Ἄτλας σου κ' ἡ Ἀνθρωπολογία,
Μέρος εἶμαι τοῦ σώματος καὶ πῶλις στήν Ἀσία.

483. Αἶζυγον.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ναντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκειται: ἄνω στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων κάτω οὐσιαστικὸν ἀπαιτοῦν... ἱκανοποιήσιν καθέτως δὲ κατὰ σειρὰν, ἐξ ἀριστερῶν: ἄνθος εὐώδης, ἀπαιτήσις τοῦ Κράτους, συστατικὸν τοῦ σώματος, οὐράνιον σῶμα.

484-489. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ προσθήκῃ ἐνός συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, μεταθεμένον ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῶν στοιχείων ἐκάστης ὀπωσθήποτε, νά σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

ράκος, ὄρος, ἄμα, ἄκος, ἦλος, αἰλός.

490. Ἑλληνοσύμφωνον.

ο-ιασο-ιασι

491. Μικτόν.

ρχ-οια-μην-εσει

492. Γεῖφος.

τὸ Μ
πλοῦ R οῦ.

(Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθεῖσας συλλογῆς τοῦ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΝΕΜΟΥ. Εἰς προσηγόμενα φύλλα δημοσιεύθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς συλλογῆς Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνας καὶ Κυβόλεξον, ἀμφότερα ἐμμετρα.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 44

416. Ἐσπεράντο (ἐξ, πέραν, τό.) — 417. Νιόβη (νῆ, ο, βῆ.) — 418. Καμέλια-ἀμέλεια.

419. Μ (ἀναΜάρτης...) Θ Ω Σ (ΣΩΘῆσεται...) Μ Ω Ρ Ο Σ (ἈγούστοΣ Ο ΡΩΜαῖος.) Σ Ο Σ (φιλόσοφος Ο Σωκράτης.) Σ (Σαντόν.)

420. Ἀπόφυγε τὸ ψεῦδος. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἐκ τῶν κάτω τῆς β' στήλης καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τοῦ Ο' ἐκεῖθεν μεταβαίνει εἰς τὸ Φ τῆς γ' στήλης, προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, καὶ οὕτω καθέξῃς μακροδροσιδῶς.) — 421. ΠΑΡΜΕΝΙΟΝ (Ἄριον, ραῖνον, Μαρία, ἐνεία, Νέρον, Ἴερων, ὦρα.) — 422. Δεκακτὴ (κινεζικὸν ἀλφάβητον=γράμματα 18.) — 423. ΔΑΝΙΑ-ΔΑΡΩΝ (ΔΑ-χι-Α, ΝΙ-και-Α, Α-γυ-ΡΩΝ) — 424. Κακοπραγοῦντα μὴ ονειδίζε. — 425. Τὸ ἴον κρύπτεται ἀλλ' ἢ εὐωδία του τὸ προδίδει (τοινοκρηπ-τέ, τέ, -άλοι -εβο διὰ τοῦ -τὸ πρό δίδει.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Υψιβαμῆν Δία σὰς παρακαλῶ στείλατέ μοι ἄλλο τέτραδιον, διότι τὸ σταλὲν ἐγὰθ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.
Ἀπολοθεσία Ἑλπίς (H, 764)

Γενόμενον ἀρχαιεσιῶν «Τιτοφόρου Σουλίου» Πύργου κατὰ τὸ Καταστατικὸν τὴν 1ην Νοεμβρίου, ἐξελέγησαν Πρόεδρος: Θεοσίς, Ἀντιπρόεδρος: Ἐθνικὴ Αἰώνα, Γεν. Γραμματεὺς: Ζιζάνιον Πύργον, Εἰδικὸς Γραμματεὺς: Νέος Ἀσθή, Ταμίας: Κάρολος-Δε-Μόρ. Ἀνεκζητήθη Ἐπίτιμος Πρόεδρος: Ἐορῆς. Διωρίσθη γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Μ. Ἀσίας: Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Αἰδίον. (H, 765)

Συνάδελφοι! Σύλλογος «Ἐραία Χίος» δίδων ἀπογευματινὴν ἐορτὴν ἐν αἰθούσῃ Ἐστιατορίου ἢ «Ἀίγυπτος», ὁδὸς παλαιοῦ Χρηματιστηρίου ἀνωθεν καταστημάτων Ὀυλλέρ-Μεϊμαράκη, τὴν Κυριακὴν 23 Νοεμβρίου ὥραν 3 1/2 μετὰ μεσημβρίαν, προσκαλεῖ ὑμᾶς οἰκογενειακῶς. Εἰσοδος γρ. δ. 5.—Καίρινοί, Σᾶς προσιμένον.
Τὸ Πρόεδρεῖον (H, 766)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΑ (H, 767)

Ἐροφιλόσοφε! καθολικέφετενε τὴν ἀσπρη φοράδα καὶ ἔλθετενε νὰ χωρέψωμενε... ἀκάτω στὸ γιάλο! — Χιακὸς Ὀρίζων, Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος, Σπειγεμένο Χιωτόπουλο. (H, 768)

Καίπερ ὁ ἐφεταίνος ἀγών, πρὸ πολλοῦ ἀναφανδὸν ἔλινε ὑπὲρ τοῦ Λατροῦμνικοῦ κόμματος, ὑποψηφιότης ὄπως

ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΦΙΛΟΔΟΣΙΑΣ
ἐπεσφράγισ τὴν νίκη, ἤτις ἀπὸ τοῦδε σχεδὸν κοσμεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ πλέον ἐπιλέκτου τῶν Λατροῦμνικῶν.
ΑΡΓΕΙΟΣ ΕΡΜΗΣ (Μικρὰ Ἀσία)

Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα τὴν εὐχὴ τῆς Μάννας σου μὴ τόσον τραγιώτατα... εἰς τὴν ἰνάξης γραφὴν νὰ ἴσῃσιν ἔσῃσιν
Καὶ σὺ Τραγιώτικα... πού στραβὰ παντοεινὰ ἴσῃσιν
στὸν γραμματεῖα τί ζητᾷς, εἰπέ μου δὲν βαρύνεσαι; Καὶ τὰ μαλλιά σου Σουφραζεῖν πότε θὰ τὰ σημάσῃς;
διὰ νὰ λέγῃσαι πᾶ πῶς... ἂ! νὰ μὴ θυμώσῃς!
Μενεξεδέτιον Μπουκετάκι (H, 770)

Ἐνοεῖται, Μαγεμένο Ἀκρογαλί, ὡς ἀντίπαλος... τὸ μαῦρισμα ἀνταλλακτικόν.
Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα (H, 771)

ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΣΙΑ,
Ἐνδρική ἀφρασίς σου, ὅπως δεχθῆς καὶ αὐτοπροσώπως ἀναλάβῃς, τὸν ὄντως γιγάντιον ἐφεταίνον πολιτικὸν ἀγῶνα, ἐνέσπερε θύελλαν ἐνθουσιασμοῦ ἀνὰ τὸ Λατροῦμνικὸν στρατόπεδον, ὅπερ ἀπὸ τοῦδε ἐν τῇ προσωπῶ σου ἐορτάζει τὴν τετάρτην περιφανὴ αὐτοῦ νίκη.
Ἐπίλεκτος Λατροῦμνικοῦ κόμματος

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Κάθιγον — Πατριάρχῃ Ἀνοικτομάδων συλλεγθεῖς διαταγῇ Νουκτοόρακος ἐδικάσθη καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον! Ἡ Ναβαρχος διὰ ρεβόλβερ διεσκόρπισε μελούς του! Χατζηπέτροσος κατέβρασε διὰ ροπάλον μὲλῃ του, ἀττινα συλλέξας Βαρῶνος ἐταρίχευσε καὶ ἀπέστειλε Βασιλόπουλα. Ἀποικία ἀνάστατος. Ἀπαντες καταρῶνται Βασιλόπουλα αἰτίον ἀπωλείας Πατριάρχου. (H, 773)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὕψους καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:		Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20	
Ἐτησία... φρ. 8,—		Ἐτησία φρ. χρ. 10,—		Φύλλα προσηγόμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου	
Ἐξάμηνος... > 4,50		Ἐξάμηνος > > 5,50		τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).	
Τρίμηνος... > 2,50		Τρίμηνος > > 3,—			
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.					
Περίοδος Β'—Τόμος 15ος		Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1908		Ἔτος 30όν.—Ἀριθ. 52	
		ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ			
		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ			
		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ			
		Ὅδος Ἐυερίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθάμιον			

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ
[ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Ἡ πυρκαϊά.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κακούργων, συλληφθέντων τόσον ἐγκαίρως, πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Γιάννης ἀνέβη ἐπάνω διὰ νὰ δώσῃ τὴν καλὴν εἰδήσιν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ἡ θεία Γερτρούδη.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Ὅσοι συλλογιζομαι οὐ, χωρὶς τὴν ἐτοιμότητα καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Χρήστου, θὰ ἐθρηνοῦμεν αὐτὴν τὴν στιγμήν ἓνα πλήθος δυστυχήματα!... Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, πού τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον μας. Ποτὲ δὲν θὰ ἤμπορέσω ν' ἀνταμείψω αὐτὸ τὸ λαμπρὸ παιδί ὅσον τοῦ ἀξίζει.

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ: Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω... — Ἡ ζωὴ εἶνε μακρά... Τὸ παιδί αὐτὸ

δὲν εἶπε ἀκόμη τὴν τελευταίαν του λέξιν... Εἶνε κάμποσος καιρὸς πού παίζει σημαντικὸν πρόσωπον εἰς τὸ σπίτι μας. Ποῖς ξεῦρε! Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε πεπωμένον νὰ μείνῃ μαζί μας διαπαντός.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Τὰ παιδιὰ ἔμαθαν τίποτε;

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ: — Μοῦ φαίνεται περὶ τὴν ἀνταμείψωμεν ἀδίκως.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Ἐχεις δίκην. Γερτρούδη... Ἡ μαγείρισσα ὅμως θὰ περπατῇ σὲ ἀναμμένα κάρβουνα πρέπει νὰ τὴν καθουσχάσωμεν.

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ με ἀνησυχίαν: —

Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν θὰ ἐπανέλθῃ. ΓΙΑΝΝΗΣ: — Ὡ! ἂν ἦ ἡ κυρία τοὺς ἔβλεπε μετὰ τὰ σιδερά 'εἰς χέρια καὶ μετὰ μούτρα πού ἔκαμαν, δὲν θὰ εἶχε κἀνένα φόβον ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. Ἡ γρηῃ πρόπαντων δὲν ἤθελε νὰ κουνηθῇ. Διὰ τῆς βίας τὴν ἔχωσαν μέσα 'εἰς ἀμάξι.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ, ἔκπληκτος: — Ποῖς ἀμάξι;... Τὸ δικό μας;

ΓΙΑΝΝΗΣ: — Ὅχι δά! Ἐκεῖνο πού εἶχαν φέρῃ αὐτοί, γιὰ νὰ κουβαλήσουν τὰ κλοπιμαῖα... Ἀλλὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, θὰ πάρω καὶ τὸ τουφέκι μου, θὰ ἐρευνησῶ 'εἰς τὴν κῆπο καὶ θὰ μείνω ἄγρυπνος ὅλη νύκτα. Οἱ κυρίες μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν ἤσυχα.

Εἶχεν ἐξημερώσῃ πρὸ πολλοῦ καὶ ὁ ἥλιος ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς γῆς τὰς φωτεινάς του ἀκτῖνας.

Ἡ Βιργινία, ἡ ὁποία ἔπαιξε πρόσωπα ὑπηρετριῶν ἢ κυριῶν, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀντωνίου, ἔδανε τώρα τὸ κιδώτιον εἰς τὸ ἔποϊον εἶχε κλεισθῇ τὰ φορέματά τῆς, τὰ ἀσπρόρουχά τῆς καὶ τὰ οἰκογενειακά τῆς ἔγγραφα, ὅταν εἶδε τὸν Ἐρνέστον νὰ πλησιάζῃ ἀσθμαίνων:

— ΓΙΑΤΙ εἶσαι ἔτσι κόκκινος; Τί τρέχει; ἤρώτησε καταλαβανομένη ὑπὸ ἀορίστου ἀνησυχίας.

— Νὰ τί τρέχει! εἶπεν ὁ Ἐρνέστος: ἡ γρηῃ, ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Ἀνίτα μᾶς τῶσασαν, καὶ μᾶς ἄφισαν ἐδῶ 'εἰς τὰ κρῖα τοῦ λουτροῦ.

— Ἄμα παντρευθοῦμεμεῖς οἱ δύο...» (Σελ. 414, στ. γ')

— Καὶ ὁ Μαθίας; ἠρώτησεν ἡ Βιργινία.

— Εἶνε ἔξω φρενῶν καὶ ὀρκίζεται πῶς ἂν ποτὲ ἀπαντήσῃ τὸν Ἀντώνιον, θὰ τὸν κάμῃ νὰ τοῦ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸ παιγνίδι πού μᾶς ἔπαιξε.

— Ὡ, Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Βιργινία, με σπασμωδικὸν κίνημα τρώμου.

— Τί σ' ἔπιασε; ἐμούγγρισεν ὁ Ἐρνέστος.

— Οἱ χωροφύλακες!... ἐψιθύρισεν ἡ Βιργινία πελιδνῆ.

Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην κατέφθασεν ὁ Μαθίας καὶ ἤρχισεν νὰ φωνάζῃ:

— Ἐ! τί κάνετε ἔτσι;... Ἄν ἡ κάσσα λείπῃ, τὸ δυστύχημα δὲν εἶνε μεγάλο, γιὰ τὸν περισσότερο καιρὸ ἦταν ἀδεια.

Θὰ κρατήσωμε τὸ ἀμάξι καὶ τὰ πράγματα. Ἄ, τοὺς μασκαράδες! ἐπῆραν τὸ ἄλοιο! Ἀλλὰ κάτι θὰ πιάσωμε ἂν πουλήσωμε τὰ ἐπιλοιπα. Ἐ, τί λέτε;

Ὁ Ἐρνέστος καὶ ἡ Βιργινία ἐστάθων.

— Δὲν με καταλαβαίνετε; Μὰ δὲ σὰς μιλῶ κινέζικα...

Ἡτοιμάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὅταν

«Ἄμα παντρευθοῦμεμεῖς οἱ δύο...» (Σελ. 414, στ. γ')